

Dit verhaal wordt u gratis aangeboden door Ririro.com/nl. Het is onze missie om alle kinderen ter wereld gratis toegang te geven tot een verscheidenheid aan verhalen. De verhalen zijn online te lezen, downloaden en printen en beslaan een breed scala aan onderwerpen, waaronder dieren, fantasie, wetenschap, historie, diverse culturen en nog veel meer.

Steun onze missie door onze website te delen. Wij wensen u heel veel leesplezier!



Ririro

FANTASIE IS BELANGRIJKEER DAN KENNIS

Oom Wiggily en de Pepermunt

"Oom Wiggily, zou je het erg vinden om voor me naar de winkel te gaan?" vroeg Zuster Jane Fuzzy Wuzzy, de muskusrat-huishoudster, op een ochtend, toen ze uit de keuken van de holle boomstronk bungalow kwam, waar ze het ontbijt voor de konijnenheer had klaargemaakt.

"Naar de winkel? Natuurlijk ga ik, Juffrouw Fuzzy Wuzzy," antwoordde de konijnenoom. "Welke winkel?"

"De drogisterij."

"De drogisterij? Wat wil je hebben; talkpoeder of pleisters?"

"Geen van beide," antwoordde Zuster Jane. "Ik wil wat pepermunt."

"Pepermuntjes?" wilde Oom Wiggily weten.

"Niet precies," ging Zuster Jane verder. "Maar ik wil een beetje van het pepermunt sap waarmee snoep wordt gearomatiseerd. Ik wil zelf wat pepermunt sap nemen, want ik heb last van mijn maag. Dr. Buidelrat zegt dat pepermunt daar goed voor is. Ik heb gisteravond denk ik iets te veel kaaspudding gegeten."

"Ik haal de pepermunt met plezier voor je," zei de konijnenoom, terwijl hij met zijn hoge zijden hoed en zijn rood, wit en blauw gestreepte reumatiek kruk vertrok.

"Je kunt het beter in een flesje halen," zei Zuster Jane lachend. "Je kunt pepermunt niet in je zak dragen, tenzij het pepermuntjes zijn, en die wil ik niet."

"Goed," zei Oom Wiggily, en toen, met de fles, die Zuster Jane hem gaf, huppelde hij over de velden en door het bos naar de drogisterij.

Maar toen hij daar aankwam was de kast leeg—. Nee! Dat mag ik niet zeggen. Dat hoort hier niet. Ik bedoel, toen Oom Wiggily de drogisterij bereikte was die gesloten, en er hing een bordje op de deur waarop stond dat de aap heer die de drogisterij runde naar een honkbal-filmvoorstelling was gegaan, en dat hij voorlopig niet terug zou zijn.

"Waar haal ik dan Zuster Jane's pepermunt?" vroeg Oom Wiggily zichzelf af. "Ik kan beter kijken of Dr. Buidelrat iets heeft."

Maar terwijl Oom Wiggily weer door het bos liep, snoof en snifte hij, en plotseling rook hij een pepermuntgeur. De konijnenheer stond stil, keek om zich heen en liet zijn roze neusje twinkelen als een paar rolschaatsen. Terwijl hij dit deed, kwam er een koe-dame langs die wat gras kauwde voor haar teint.

"Wat doe je hier, Oom Wiggily?" vroeg de koe-dame. Oom Wiggily vertelde haar hoe hij naar de drogisterij was gegaan voor pepermunt voor Zuster Jane, en hoe de winkel gesloten was, zodat hij niets kon krijgen.

"Maar ik ruik hier pepermunt in het bos," ging de konijnenoom verder. "Zou het kunnen dat de drogisterij aap hier wat voor me heeft achtergelaten?"

"Nee, wat je ruikt is—dat," zei de koe-dame, wijzend met haar hoorns naar wat groene planten die groeiden

in de buurt van een kabbelend beekje water. De planten hadden donkerrode stengels die vierkant waren in plaats van rond.

"Het ruikt inderdaad naar pepermunt," zei Oom Wiggily, dichterbij komend en snuffend en snuivend.

"Het is pepermunt," zei de koe-dame.

"Dat is de pepermuntplant die je ziet."



"Oh, nu weet ik het weer," riep Oom Wiggily uit. "Ze persen het sap uit de bladeren, en dat is pepermuntaroma voor snoep of voor een slechte maag."

"Precies," zei de koe-dame, "en ik zal je helpen wat van dit sap in de fles te persen voor Zuster Jane."

Toen trokken Oom Wiggily en de koe-dame wat pepermuntplanten uit en persten het sap eruit tussen twee schone, platte stenen, waarop de koe-dame erop stapte terwijl Oom Wiggily het sap opving in de lege fles toen het eruit liep.

"Mijn hemel! Dat is sterk!" riep de konijnenoom, toen hij aan de fles pepermunt rook. Het was zo scherp dat hij

er tranen van in zijn ogen kreeg. "Ik denk dat dat een slechte maag en al het andere zou genezen," zei hij tegen de koe-dame.

"Zeg tegen Zuster Jane dat ze er maar een beetje van in water moet doen," zei de koe-dame. "Het is erg sterk. Dus wees er voorzichtig mee."

"Dat zal ik doen," beloofde Oom Wiggily. "En bedankt dat je de pepermint voor me hebt gehaald. Ik weet niet wat ik zonder jou had gedaan, want de drogisterij was dicht."

Toen huppelde hij door het bos naar de holle boomstronk bungalow. Hij had die nog niet helemaal bereikt toen er plotseling een geritsel in het struikgewas was, en achter een braamstruik sprong een grote zwarte beer tevoorschijn. Niet een aardige goede beer, zoals Neddie of Beckie Stompstaart, maar een beer die riep:

"Ah, ha! Oh, ho! Hier is iemand die ik kan bijten en krabben! Een mooi zacht konijnen kereltje! Ah, ha! Oh, ho!"

"Ga—ga je me krabben en bijten?" vroeg Oom Wiggily.

"Dat ga ik," zei de beer, snauwerig. "Maak je klaar. Hier kom ik!" en hij begon naar Oom Wiggily te lopen, die zo bang was dat hij niet weg kon huppelen.

"Ik ga je ook knuffelen," zei de beer. Beren knuffelen altijd, weet je.

"Nou, dit is inderdaad een trieste dag voor mij," zei Oom Wiggily bedroefd. "Maar als je me toch gaat knuffelen, bijten en krabben, dan valt er denk ik niets aan te doen."

"Er valt niet het minste aan te doen," zei de beer, nors en onprettig. "Dus probeer het niet eens!"

"Nou, als je me gaat knuffelen, kan ik deze fles beter uit mijn zak halen, zodat het glas niet breekt als je me plet," zei Oom Wiggily. "Hier, als je klaar bent met zo gemeen tegen me te zijn, ben je misschien zo goed om dit naar Zuster Jane te brengen voor haar slechte maag, maar knuffel haar niet."

"Dat zal ik niet doen," beloofde de beer, terwijl hij de fles aannam die Oom Wiggily hem gaf. "Wat zit erin?"

Voordat Oom Wiggily antwoord kon geven, opende de beer de fles, en toen hij er iets in zag, riep hij:

"Ik denk dat ik dit eens ga proeven. Misschien is het wel lekker om te eten." Hij goot het sterke pepermunt sap in zijn grote, rode keel, en toen—nou, ik denk dat je wel weet wat er gebeurde.

"Oh, wow! Oh, jee! Oh, jeetje! Wow! Auw! Auwie! Kriebel!" brulde de beer. "Mijn keel staat in brand! Ik moet water hebben!" En hij liet de fles vallen en rende weg naar de bron, waardoor Oom Wiggily veilig was, en helemaal niet gewond.

Toen haastte de konijnenheer zich terug en perste nog meer pepermunt sap voor Zuster Jane, wiens slechte maag snel was genezen. En wat de beer betreft, die had een week en een dag keelpijn.

Dus dit leert ons dat pepermunt goed is om beren mee af te schrikken, en ook om in snoep te doen.